

REGNŐ.

Pesten vasárnap februarius 4^{kén} 1838.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is vált-hatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

A' fekete ember.

(Folytatása.)

Ötödik egy ifjú, ki még alig serdült-fel a' gyermekség korából, egy János-főnek valóságos képmása volt. Nagy sötét szemei epedőleg ültek egy ritka szépségű arcban, melyet mintha valahol láttunk volna; haja gazdag szőke fürtökben hullámozott vállai felett; homlokán bú ködelge; de olyan bú köde, mely alól a' remény sugára koronként ki-kitört; a' rózsza habzású ajkakon pedig fájdalmas mosoly lenggett. Őz-sugár testét egyszerű, minden cifrázat nélküli kék kamuka köntös fedé, a' parányi lábakra pedig fekete szattyán topán feszült. E' különös ifjú, kirel senki sem tudá, honnan jött, kit senki nem ismert, ez elbeszéltek előtt egy héttel érkezett a' táborba, 's Kárácsnhoz magyarázhatlan vonzódással és rabszolgai engedelmes-séggel viseltetett. Éjjel annak lábainál egy nyaláb szalmán feküdt, nappal pedig szolgálati készségével még kívánatait is megelőzé.

György, ki az ifjút hamar megkedvelé, többször kérdezte okát mondhatlan hozzá ragaszkodásának; de ez vagy elmellőzé kérdéseit, vagy ha előlök ki nem térhetett, szelid, de olly érzés-teli szavakkal, melyekbe egész lelkét látszék lehelni, csak ezt felelé: 'ha a' szent ügyet fegyverrel nem segíthetem is elő, de bajnokának legalább szolgálni kívánok.'

Ezen öt lény rövid beszélgetés után, melynek tárgya a' nemes-ség részvétlensége, sereg-szaporítás 's pénz-szerzés voltak, a' sátorba lépett, 's a' rájuk váró ételhez ült. Báry és Szőcs, mint kiknek lelkét a' vállalat gondjain kívül más nem terhelé, jó izűen ettek ittak; de György és Andor, kiknek keblét bérczterhű bú nyomá, keveset izelítének-meg az étkekből; és az ifjú, kinek mintha Györggyel egy lelke volt volna, annyira osztozék annak bújában örömében, hasonlóan keveset evett. Az ebédnek csak hamar vége lön, és Szőcs már előbb kapott megbízás következtében távozá. György és Andor a' gondolatok végetlen tengerén tévedeztek, az ifjú sze-

mei részvevőleg függtek Györgyön, Báry pedig, ki a' búsongásnak okát igen jól tudta, némán nézván a' merengőket, unalmában a' kancsót üritgeté, 's békételenül fejét rázta; de midőn sűrűbben hallá a' sohajokat György melljéből kiszakadni, boszúsan riada reá:

„Te ismét a' képzeletek egében merengsz!”

György hasonlólag ahhoz, kinek igen szép álmát szakasztják-meg, zavarttan nézett körül, és karait hevesen terjeszté-ki, a' tűnő álmoképet melljére zárandó; de csalatását látva, karait lankadtan leereszté, 's hosszú szünet után e' szavakat sohajtá inkább mint mondá:

„Ah barátom — mert Báry azt kívánta, hogy György barátjának szöllitsa — nála voltam!”

„Ugyan György valld-meg, miként juthat e' körülmények között más eszedbe, mint nagy vállalatunk?”

„Te azt nem tudod, nem tudhatod, mennyire boldogít illy vesztett üdvnek csak emléke is. Te soha nem szerettél; e' szerint nem érted, mi idvezítő érzés egy velünk rokonilag érző, érzelmünket viszonzó lénynek szemtükrében kéjelgni, nyájas ajkain csüggni, annak szavában ön melleink hangját hallani, szívében ön gondolatunk tenyészését tudni; te azt nem tudod, hogy egy illy boldogságtól megfosztatott rideg, kiholt örömtelen kebel egy kormány 's evező nélküli sajka lesz, melly a' világ tengerén irány nélkül hanyattatik; koporsó, mellyben millio remény, vágy, terv 's boldogság temettetik; kebelből kirántott szív, mellyen a' fájdalom 's bú kányái rágódnak. Te azt nem érted, hogy illy vesztett mennynek emléke sötétebb óráinkban még idvezit; te ezt nem tudod, 's így helyzetembe sem teheted magadat!”

„Ez csak mind ábrány, mind tűnékeny álom; a' vérnek hevesebb felforrásából kigőzölgő légkép, ifjúi képzelgés, melly ma támad, kecsegtet, vonz, holnap untat. Higyj nekem tapasztaltnak, ezek mind megszűnnek, de a' dicsőség fénykoszorúja örökké ragyogland. Lát'd György, az ifjúság egy rejtett sziklával 's örvényekkel hintett hanykodó tengeréből; tavaszi rózsza, mellynek leveleit, mint egyetlen ékét, a' tapasztalatlanság 's balgaság letépi; ítélete gyöngé, elvei hamisak, gondolatai időnél változóbbak. Ennek eleven példája magad vagy. Egy év előtt még egy kis csata boldogtá tön, lelked a' hazán kívül más gondolatot nem ismert, 's egyedüli kívánatod egy kis seregnek vezérlése volt, mellyet kényed szerint kormányozhass! Im, kívánatod teljesült, 's te más gondolatokkal, a' czéltól, melly előtted áll, egészen eltérő, ellenkezőkkel bajlódol!”

„Mert keblünkben a' szenvedélyek más szenvedélyeket nem zenek; de ezért nem következés, hogy egyik a' másikat semmivé

tegye! — Lásd, az emberi elme gyarló, akaratja fékezett; történet az istene, sors a' vezetője. Az emberi szellem egy tengerhez hasonlít, melly ha csendes szeliden ringatja hajjait, tükörré simul; alkonyon 's reggelen a' napot, holdat, csillagokat visszatükrözi; felháborítva pedig vad morajjal tájékozva ég föld ellen harczra kél, dühösködik, sima kék habköntösét széttépi, égre meredő szirteken ezer darabra foszlik, majd ismét lesimul 's csendes lesz; és ez nem tőle, hanem a' viharok vad kényétől függ. A' szellem is fel fog egy gondolatot, istenévé teszi, egészen rajta csügg 's imádja; most a' sors vagy történet egy más, varázsszínűbb képet hoz a' szellem elébe; ez, előbbi tárgyát ha oda nem hagyja is, de a' másiknak hasonló buzgósággal tömjénez; szereti ugyan az elsőt, mint első szűz idealját, de a' másiktól sem válhat-meg, sőt néha úgy látszik, hogy tisztább lánggal áldozik neki. Én hazámat most is olly tüzzel szeretem mint szerettem, de azért szívem bálványától, sem válhatok-meg!

Most egy tompa nyögéstől kísért sohaj csapá-meg füleiket; szemeik a' hangot adó hely felé fordulnak, 's im, az ifjút látják le-rogygni ájulva.

György ijedve, hevesen szökött felé; a' zöreire még Andor is feleszmélt, kit elmerüléséből Karácson 's Bárynak vitája sem tudott felriasztani, 's György kiáltására Báryval együtt hozzá szökött.

„Adjatok vizet vagy bort — kiáltá György aggodalommal, és az előhozottakkal az ájultnak vakszemeit dörgölé; midőn ez nem használt, az ifjú dolmánját szakítá-fel sebesen. De mint bámultak-el, midőn két hóbalom, az ájultnak nemét eláruló, tünt elejekbe.

„Hah! — kiáltá György, 's mielőtt magát valamire elhatározhatná, köpenyét ragadta, 's elfordított arczezal a' hölgy fölé veté. A' szentség már fedve volt, de a' szemek még zárva valának. Végre hosszas gyöngéd ápolás után megmozdult az ajk, felnyiltak a' csillagok kapui, 's nagy sötét szemei bánulva nyiltak a' körül állókra.

„Mi történt velem?“ — kérdé a' hölgy, ki az ágyról, hova emelték, lassanként fölegyenesedett — Mindenható! — kiáltá éles hangon, midőn titkát elárultnak látá, 's hevesen rántván magára a' köpenyt, az ifjúnak lábaihoz rogyott. — „Könyörülj rajtam boldogtalanon — hátalmadban vagyok! — o szűz anyám! védelmezz!“

„De hát ki vagy te csudálatos lény? — kérdé György lágy hangon — mi sors vezetett ide, 's mi okozta ájulásodat?

„Ha egyedül — rebege a' reszkető hölgy.“

Báry és Andor távozásának. György magára maradt a' hölgy-gyel, 's mintegy más fél óra mulva megindulttan, különös érzések között lépett-ki a' sátorból. Mit beszéltek, ki legyen a' hölgy —

kettejeken kívül senki nem tudá. Báry igyekezett ugyan Györgytől kivenni a' titkot, de hosszas kérdezősködései után csak ezt nyere feleletül: „idővel talán meg tudod.”

György sokáig sétált mély gondolatokba merülve a' sátor előtt; végre mint magát valamire hirtelen határozó megállott, 's kis szünet után élénken kiáltá: „nyergeljétek - meg lovamat. Bodó, ha akar, velem jöhet!”

„Hova?” — kérdi bámulva Báry.

„Hozzá, -- látnom kell; még egyszer látnom, 's keblén a' menny kézeit éldelnem, ha e' lenne is utósó perczem.”

Báry hosszan meredt az ifjúra, mint ki magának sem hiszi, valljon való-e, mit hallott; de midőn a' parancs teljesítésére készülteket látott tenni, szelid hangon így szólla hozzá: „György, ha barátod szava ér valamit előtted, ne menj, maradj honn. Én ugyan nem hiszek a' sejtéseknek, de most valami még is azt sugja lelkemben, hogy utadon valamelly szerencsétlenség ér.”

„Hadd-el Báry! szerelmem minden veszélylyel megküzd.”

„Ne bizz igen sokat magadban; de ha csakugyan indulni akarsz, én is veled megyek.”

„Nem, barátom; a' tábort fő nélkül nem lehet hagyni. Igaz, Andor itt van, de téged még is jobban tisztelnek.”

„Vigyj hát magaddal több embert. Lát'd, már egyszer közel voltam hozzá, hogy ne lássalak; ha most csak ugyan valami baj érne, meg nem tudnám magamnak bocsátani, hogy szavadnak engedve tőled elmaradtam.”

„Báry, te ismersz engem; míg az ég 's jó fegyverem el nem hagy, 's keblemben szerelmem lángoland, veszélytől nem félek.”

Karácson lova elővezetteté: mellyre, miután kardját felkapcsolta, 's buzgányát, mint válhatlan társát magához vette, felszökött, 's néhány percz mulva egy termetes pórnak társaságában, ki nyergezetlen alföldi kis lovon ügetett utána, a' tábort háta megett hagyá.

VIII.

Hol van a' ki jó szerencsét

Nem kívánna utjának?

KISFALUDY SÁNDOR.

Az éj leszáltt, 's a' földgömböt homályba burkolá. György némán, elmélyedve szakadatlanul folytatá utját, 's kísérlőjének fecsegéséből, ki a' siri csendet többször próbálá megszakasztani, szót sem hallott. Az éj gyászkontőse összehangzott érzetével, melly hasonlag sötét volt. Gyakran tekintett a' csillagvirágokkal elhintett ég-

re, és szemei a' milliard fényvirágokra tapadván, gondolatok tömkelegébe tévedt elméje ezt feszegeté: „a' csillagnak meg van örökös útja, mellyen változatlanul jár; a' teremtésben pedig az emberi lélek is csillag, e' szerint ennek is kell kitűzött útjának lenni, mellyen boldogságához, mint a' természet által kitűzött céljához, kell jutnia; mert hogy a' természet, mint legfőbb jó boldogságon kívül másra rendelte volna legszebb teremtményét, az embert, azt képzelni is képtelenség volna. Mért gátol tehát a' sors, vagy gondviselés minket ez utnak feltalálásában? Szegény, nyomorú szép élet! — kezdé kis szünet után — távulabbi fenékszíned mind komorabban tetszik-fel az elmélkedőnek, és a' jövőre örömmel nem biztat. Borzasztó dolog, az élet tengerén örökös ki nem elégíthető vágygyal küszködni, vágyani és kívánni, 's célzt soha nem érni!“

Ez, 's több efféle gondolatok keringtek agyában; ő azonban haladott, az éj pedig mult, 's bucsúzni kezdett.

Támadaton végre ébredtek. A' hajnal bibor pamlagára könyökölve rózsa ajkkal mosolygott az ébredő természetre. Ég felé emelkedve üdvözlé a' pacsirta a' közelgő reggelt; a' harmatgyöngyös füven csi-csergő prücskök szökeltek; hives reggeli szél lengedezett, 's a' szemérmes csillagok elrejtettek. Csak lassan 's mintegy lopva veté-fel szemét a' nap; végre tündöklőbben nézett földünkre; erdőt, hegyeket 's folyókat fényárba fűrésztött.

Első sugárai még nem csókolták a' farmosi pusztá nyárfáinak ágát, midőn effelé egy négy lovas kocsit látunk jőni. Sebesen halad ez; az izzadt lovak, mellyek maguk körül porfelleget gyűjtének, hosszú útra mutattak. A' kocsiban két néember ül, kiknek egyike a' kocsiszegletbe dülve keveset látszott a' kelő nap pompájára 's reggel szépségeire ügyelni. Még nem értek a' nyárfaligetnek közepére, mellyen az út vitt keresztül, midőn a' sűrűből hirtelen nyolcz fegyveres férjfiú rohan elő, 's a' kocsit körül veszi. Egyik a' kocsist lövé-le, kettő az ostorhegyes 's kisafás zabláját ragadá-meg ugyan azon pillanatban; egy negyedik a' kocsiajtót szakítá-fel, 's a' benn-ülő egyik néember után nyult. Ennek ajkáról az iszony kiáltása reppent-ki, 's reszketve hasítá-át a' reggeli lég üret.

Most a' haraszt megzörren, 's eresztett kantárszárral két lovag robban a' rablók közé. Egyik, ki a' rémült hölgyet éppen kiemelé a' kocsiból, pisztollövessel üdvözlé az idegeneket; de gömbje célzt tévesztve süvöltött-el, a' fák galyait szegdelve. Az elől száguldó lovag azonban hirtelen a' rabló mellé szöktet, buzgányát magasan emeli, 's e' szavak közt: — „szállj poklokra gyáva hölgy martalócz!“ — villám-karral sújtja azt reá. — Zuzott agygyal 's élet nélkül rogyott földre a' letarolt. A' váratlan szabadítónak buzgánya hirtelenében

még hármat fektetett az elsőben lesújtott mellé, 's társa, kiszintén nem vesztegelt, kettőt döntött-le; a' más kettő pedig futásban keresett menekvést.

Most lováról leszállva a' hölgyhez fordult, neve 's lakása után tudakozandó, hogy övéihez kíséresse; de mint bámult-el, midőn e' kiáltással „György, szerelmesem! szabadítóm!” — Zsófia rogyott keblére. *(Folytatása következik.)*

PESTI VIZSGÁLÓ.

Gyászhir. — Budán jan. 31-kén rothasztó ideglázból virágzó életének 22-dik évében szenderült-el boldogabb életre fővárosunk legszebb reményekkel biztató ifjainak egyike, Benedekfalvi Luby Imre, es. k. kincstári tanácsnok Benedekfalvi Luby Imre urnak 's hitésének Rapéni Steőszel Maria asszonyságnak szeretett második fíjok. — Hült tetemei febr. 2-kán Budán a' Krisztina városi szentegyház sirboltjába tétettek örök nyugalomra.

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

Palamitok. — Egy olasz hirlap következő konstantinápoli jelentést közöl. Jelenleg olly szép idők járnak nálunk, minőt csak kívánni lehet, vagy tulajdonképpen kívánni nem is kellene; mert az időjárat olly szép, hogy iszonyú tengeri vésztől félhetünk, melly gyanút még egy különös tünemény is igazolni látszik, minőre legkorosabb parti lakosaink sem emlékeznek. Napokban bámulandó mennyiségű palamit (tinnhal neme) jött végnélküli csapatokban a' fekete tengerről, és Bosporus hullámaiba vonult; mintha a' veszélylyel fenyegető tenger ellen védhelyet keresnének. Ámbár vékony fonalként tépte-szét ez uszó sereg a' kivetett hálókat, még is olly tömémentelen fogatott-ki, hogy népeiségünk elégtelen azoknak megemésztésére; noha egy pár harminczfontos csak 5 piaszteren árultatik. E' mellett sajkáink sincs elég a' további szállításra. Ez semmi jót nem jelenthet, és rettegeve várakozik mindenki a' fekete tenger felől jövő szomorú hírekre.

Meleg szél a' tengeren. Bailleul Aubry ur, a' „Surprise“ postahajó parancsnoka, Arago urat egy szélrohanásról tudósítá, melly hajóját, a' délkeletről délnyugotra gyengén lengő szélről Caramania partjainak hosszában Tassus felé hajtottat, majus 23-káról 24-kére viradó éjen megrohanatta. „Az ég mintegy két hét óta szakadatlanul borús, a' légkör nedves, meleg 's nyomasztó volt; a' légmérő folytonosan 27° 10' állott. Hajónk csiga-haladással jutott Anamur fokig; a' szél délire változott 's erősebben fútt; de csak hamar egyenetlenné vált ömlése, mintha egy hatalmas ellenszegüléssel kellene vívnia, mellyet csak koronként győzhet-le. Esti 8 órától reggeli 3 óráig vékony de átláthatlan fellegcsoportokat gyűjtött az égre. E' fellegek eltűntek; a' hold 's csillagok fölségesen ragyogtak, majd ismét eltűntek. A' szél erősebben kezdett ömleni, és olly fulasztó hőséget hozott magával, minőre egyik sem emlékezik a' hajóbeli népség közül. E' tikkasztó hőséget, ha csak néhány óráig tartott volna is, nincs halandó, ki kiállja. Azonban csak 12 perczig tartott; de az igen különös volt, hogy a' légmérő nem változék. Mi a' tüneményt még különösebbé tette, a' szél ömlésének iránya volt, melly délről a' chelidoniai 's antiphiloi havasokról jött.“ Az arabiai 's afrikai pusz-

tákon már ismeretesek a' forró szelel következményei, de teugeren illyesmit még senki sem tapasztalt.

KÜLÖNFÉLE.

Lélek esend, a' világ legdrágább kincse. (Vége)

Az embertelen Nero nem volt soha nyugodtan. Ha őt a' félelem borzalmi meglepték, 's menekvését meghittjeinek védő karjaiban kereste, őszinte vallomása az volt: hogy a' fájdalmas visszaemlékezésnél véghez vitt roszteteteire, nem ijeszteti őt semmi annyira, mint meggyilkolt anyjának képe, mely minden lépténél sarkban követi, üldözi őt. Lélekismeretének nyughatlanságából eredt kétségbeesés birta őt végre arra, hogy önmaga kardjába futott.

Az argisi Aristipp, méltóságának 's nagyságának ellenségeitől annyira képzelte magát körülzöve, 's üldözve, hogy hálókamaráját magas állásra rendelé helyeztetni. Valahányszor ágyába ment, meghittjei azonnal elvetették a' hágcsót, mely a' levegőben függő hálószobához vezetett.

Massinissa, Numidia királya, Valerius Maximus tudósítása szerint, udvari emberei között egyikben sem helyezett bizodalmat. Őrserege e' czéla nézve egy csoport, legnagyobb fajtájú kutyából állott, melyek őrzék 's követék őt minden lépténél.

Cromwell Olivier, az ismeretes angol országí protector, pisztolok nélkül nem volt soha, sem ébredten, sem alva. Miért? ennek okát a' históriával ismeretes könnyen feltalálhatja azon módok tudatából, melyeket Cromwell használt hatalmának 's méltóságának főpolczra emelésére.

Petrowna Erzsébet, az orosz czárné, előbb nem feküdt-le soha, mint hajnalban, gyötörve feleletől, nehogy ágyában meglepettessék ellenségei által. Ezen aggodalmának 's rettegettségének oka trónra lépésének eseményein alapult, — azon összeesküdtek feltétele, kik őt a' trónra emelék, pártoltatván az éjnek árnyékától. Ez az 1741-diki 5-ről 6-dikra hajló éj decemberben volt.

Az uralkodók között egyike sem volt annyira gyanakodó 's félénk ellenségei iránt, mint 11-dik Lajos francia király, nevezetesen uralkodásának végső éveiben. Ő embergyűlölő volt, 's csupán azért, mivel minden embert orozó gyilkosnak lenni képzelt, ki élete után leskelődik. Ennélfogva félbeszakadatlanul Duplessisles Tours erős várkastélyában tartzkodott, honnan soha ki nem jött. A' szabadba csak falnyílásokon keresztül tekinté-ki. A' legesekélyebb zörgés éjjelen, 's a' szél zúgása, jelesül a' mennydörgés, — képes volt őt a' legnagyobb zavarba 's félelembe hozni. A' zörgésben egy csapat lázítót velt lenni. Ha ő még is egykor máskor a' keményen elrostélyzott kastély szobáiból kiment a' kertbe fris levegő beszívása végett, jobb fele fel volt mindig fegyverezve vagy hellebarddal, vagy pedig egy hegyesített, alul vassal behúzott karóval, mellyel ő mindegyikét, ki hozzája közelített mintidegen, lesújtással fenyegette. Gárdája, vagy testőrsége 400 katonából állott, kik éppen annyi vas őrházban elosztva állottak a' vár körül. Azon telek, mely határos volt a' várfallal, 18.000 vas-súlyommal volt kitöltve az okból, hogy a' lovasságnak, ha oda talán ellenség nyomulna, a' hozzátérés lehetlenné tétessek. Belső térében a' várnak igen nagy csoport láncz feküdt, mellyhez bilincseltettek mind azon szolgák, kik őt helyeiken valamit elmulasztottak tenni. Lajos leghivebb trabantja Tristan prévot vagy prépost volt; ennek tisztében állott az egész országot végig kalandozni, a' király ellenségeit felkeresni, 's neveiket belajstromozni.

Tudjuk a' legujabb időből, hogy miféle eszközökhöz nyult Napoleon, előbb már mint consul, 's aztán annál inkább még mint császár, csak hogy ő biztosítva legyen a' pártosok gyilkja ellen, kik őt minden léptein hiven követték, hogy annak, kit olly nagy mértékben gyűlöltek, miért? elolthassák élte világát az első kedvező alkalomnál, kockáztatván saját életüket, 's ezzel együtt minden földi boldogságukat is. De elég; a' szegénynek 's együgyűnek nincs mitől rettegnie; nyugodtan alhatik az nyitott ajtónál 's ablaknál, nem húz senkivel ujjat, nem kénytelen valakinek kegyeért koldulni; 's hamind ezt hiven megvizsgálva egymással összehasonlítjuk, bebizonyul ezen állításnak igazsága. Multi videntur felices, quod in magna gloria, et aliorum gratia vivant, eorum domus ut fana auro fulgeant, eorum coenae optime coctis, tostis, assis, pistis, liquatis compleantur; — cum tamen intus lenta quadam tabe curarum misere torqueantur, premantur, et exedantur!

NOVÁK DANIEL.

EMLEKMONDÁS:

H ű s é g.

A' hiv barát olly hiven áll,

Mint a' viz-ölelte kőszál,

Midőn zúg a' vészfelleg.

A' mennykövek elpattannak,

A' kőszirtek megszakadnak

A' hiv barát nem rezeg.

Tenger dül a' szárazokra

Száraz ül a' vízhabokra

A' hiv nem változik-meg.

SZÉKELY SÁNDOR után K. H. K. J.

A' szenvedő szív, melly közel vala mennyéhez egyszer, nem szokhatik kinos vesztéséhez addig, míg minden remény-szálacska el nem szakad.

FÁY.

A' megbánás közönségesen ugyan mérges vipera szokott lenni; de a' házassági megbánás valódi pokol.

UDVARY M.

Jegyékek az élet könyvéből. Minél többet tartasz magadról, annál kevesebbet tartanak felőled mások.

Egy embert se vess-meg; mert kit ma gőgösen megvetsz, ki tudja, tán holnap rá szorulsz.

MATICS IMRE.

Betűrejtvény.

(Buchstabenräthsel.)

G-vel nagyobb szárnyasok közt vadász gyakran láthatja;

K-val ügyesnek kell lenni, másként kárát vallhatja;

Ha megcsipik ellenfelek, büntetlen nem bocsátják,

Vagy csak ritkán, haesak ők is javukra nem használják.

R-rel képe természetnek, műnek, vagy képzeménynek;

A' bölcs soha sem hisz neki, mint csalfa tüneménynek.

V.

Előbbi rejtvényi: köröm.

Szerkezi Mátray Gábor, halpiacson alul a' Duna partján. 114. szám alatt.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utsza 612.